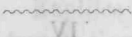

bili za posestvo ljubljanskega gradu in mesta, ko so topovi pokali in krogle v debelo zidovje letele. V takih mislih prikorakam zopet nazaj v Ljubljano. Vsako leto o sv. postu se pa vzdignem in grem zopet na novo v Štepanjo vas k božjemu grobu, kjer premišljam kako je bilo nekedaj vse drugače, nego jo dandenes.

P i r h i.

Nekega prijaznega večera, ravno pred velikonočno nedeljo, so sedeli Francika, Janezek, Tonček in Lenčika pred hišo na kamenitej klopi, in so se pogovarjali o lepih pirhih, ki je bodo dobili za velikonočne praznike.

Ne daleč od njih sta pa sedela sosedova otroka Jožek in Jerica; bila sta žalostna in sta tiho poslušala pogovor čveterih otrok.

To zapazi Janezek in pravi k njima: „Jožek in Jerica, zakaj se ne veselita juteršnega dneva?“ „Dà, vi se pač lahko veselite,“ reče Jožek, ali midva se ne moreva, ker nama nihče ne bo dal lepih pirhov za velikonočne praznike. Najini starši so ubožni, in jih nama ne morejo kupiti.“

„Oj to je škoda,“ reče Janezek, „in pogleda Tončka, Franciko in Lenčko, ter nekaj po tiho Tončku na uho pošeptá.“

Jožek in Jerica potem kmalu odideta, in tudi naše štiri otroke so mati poklicali v hišo, ker je začelo že hladneje prihajati.

Drugi dan je bilo veliko veselje. Otroci so že komaj čakali, da bi dobili pirhe, in že celo uro poprej vstanejo nego navadno. Oče in mati prineseta pisanih jaje, in je razdelita med svoje štiri otroke tako, da jih vsak enako število dobi.

Med tem, ko Lenčika in Francika svoje pirhe še občudujeta, izgineta Tonček in Janezek na enkrat iz hiše. Kmalu potem se splaziti tudi deklici, in ideti naravnost k sosedovim. Tu najdeti obedva brata.

„Kaj hočeta vi dva tukaj?“ vprašati deklici.

„In ve dve?“ „Kaj pa hočeta ve dve tukaj?“ vpraša Tonček. — Vsi štirji so osupneni, pogledujejo se in nobeden neče odgovoriti.

„Nù, me hočevi z Jerico govoriti,“ reče Francika.

„In midva z Jožkom,“ pravi Janezek.

„Vidva hočeta gotovo Jožku dati pirhe,“ reče Francika.

„Dá, in ve dve hočeta Jerico nekoliko s pirhi razveseliti,“ reče Tonček in se smeje. —

Zdaj je prišlo na dan, da so vsi štirje prišli, da bi Jožku in Jerici, katerih žalost jih je včeraj tako v serce dirnula, veselje naredili. Niso si pa hoteli razodeti svojega namena, da bi se sè svojim lepim dejanjem ne bahali.

Pirhe so zdaj podelili Jožku in Jerici, katera sta se sè solznimi očmi zahvalila svojim dobrotnikom za toliko veselje.